

1

Ik dek de ontbijttafel altijd de avond van tevoren. Ik zet de kopjes en borden neer, rangschik het bestek en de servetten en pak de potjes honing en jam uit de kast. Alsof ik zo de nacht die ik altijd heb gevreesd wil overslaan en alvast de harmonie van de volgende dag wil afkondigen. 's Ochtends hoef ik dan alleen nog de boter te pakken, theewater op te zetten en de geuren van koffie en geroosterd brood te laten opstijgen. Alles zal goed komen.

Ook die avond had ik alles klaargezet. Ik had zelfs Dominique's kleren al uitgezocht. Laten we hem trouwens Dominique noemen. Zo noemde ik hem nooit, want ik gaf de voorkeur aan liefkozende bijnamen, zoals Doumé of Mino. Later wist ik niet meer hoe ik hem moest noemen. Ik noemde hem monsieur. Monsieur Pelicot. Maar toen de tijd kwam om ons verhaal te schrijven, besloot ik zijn voor naam te gebruiken. De kleren die ik had uitgezocht waren een flesgroene ribbroek en een roze Lacoste-poloshirt, dat

hij van de kinderen had gekregen. De volgende ochtend moesten we ons melden op het politiebureau.

De afspraak stond om 9.30 uur. We dronken koffie en luisterden naar het nieuws op RTL. De wereldwijde coronapandemie laaide weer op. Er werd een nieuwe lockdown ingesteld. Ik staarde door het keukenraam naar de lucht. Vanwege het mooie weer stelde ik voor om ondanks de overheidsmaatregelen die middag een lange wandeling te maken. Na het gesprek met de politie zou ons dat goeddoen. Dominique zat tegenover me. Hij reageerde niet. Ik merkte op dat het 2 november was en mijn broer Michel negenenzestig zou zijn geworden. Hij zuchtte en zei dat hij niet hield van november, een maand die nooit iets goeds bracht. Hij doelde waarschijnlijk op alle rekeningen en betalingsaanmaningen die weldra op de mat zouden vallen. Eventjes hingen mijn spoken en onze geldproblemen als een donkere wolk in de keuken. Maar met die problemen hadden we altijd geleefd. In zekere zin hadden ze ons dichter bij elkaar gebracht. Dominique ging douchen, terwijl ik de tafel afruimde. Op het moment van vertrek trok hij een jasje aan dat vloekte met de kleren die ik voor hem had klaargelegd. Ik zei dat tegen hem, maar hij haalde zijn schouders op. We namen mijn auto. Hij reed naar het politiebureau van Carpentras.

Twee maanden eerder was Dominique in de Leclerc-supermarkt door een beveiligiger betrapt terwijl hij onder de rokken van drie vrouwen filmde. Zelf was ik op dat moment bij

onze dochter Caroline en haar man Pierre, in de buurt van Parijs. Ik paste op mijn kleinzoon totdat het nieuwe schooljaar begon. We brachten het weekend door in hun huis op het Île de Ré. Toen Dominique belde was ik op dat Bretonse eiland. Zijn stem klonk gejaagd, zo kende ik hem niet. Hij hakte dat hij zijn telefoon was kwijtgeraakt. Om de nieuwe telefoon die hij net had gekocht te kunnen activeren, had hij een code nodig die naar mijn nummer was gestuurd. Die gaf ik hem. Vreemd, deze doorgaans zo methodische en georganiseerde man leek ineens verward en chaotisch. Toen hij me een paar dagen later van het station ophaalde, vond ik hem er vermagerd uitzien. Eenmaal thuis barstte hij in tranen uit. Hij zei dat hij me niet wilde verliezen. Ik moest meteen aan mijn vader denken toen mijn moeder overleed. In mijn hoofd is de man die huilt mijn vader. Hij zit schuddend te huilen en te snikken terwijl ik naast hem zit, niet bij machte hem te troosten. Terwijl ik hem zie huilen bekruipt me de angst dat Dominique ziek is, dat de kanker terug is en hem ditmaal fataal zal worden.

Toen hij eindelijk aan mij had opgebiecht dat hij de week ervoor iets ontzettend stoms had gedaan bij de Leclerc in Carpentras, en wel dat hij onder vrouwenrokken had gefilmd, waarna hij op het politiebureau was beland en zijn telefoon en computer in beslag waren genomen, was ik verdrietig maar ergens ook bijna opgelucht. Ik vond het vreemd om me voor te stellen dat mijn echtgenoot deze vrouwen achtervolgde, ondraaglijk om hem als agressor te zien, maar op de schaal van alles waar ik bang voor was, waarop

ik elk drama leg langs de meetlat van de dood, had het nog veel erger gekund. En dus zei ik die dag tegen hem dat we het tussen ons zouden houden. Ik zei dat ik het niet tegen de kinderen ging zeggen, want het zou hen alleen maar kwetsen, en ik zou hem niet laten vallen. Maar hij moest wel zijn excuses aanbieden aan de vrouwen die hij had gefilmd en hij moest echt een psych bezoeken. Flikte hij dit nog een keer, dan was ik weg. 'Dat beloof ik,' zei hij. 'Het zal niet meer gebeuren.' Ik zou niet vergeten wat hij had gedaan. Het was een waarschuwing, alleen waarvoor precies? Ik had geen idee. Ondanks alles wilde ik vooral dat ons leven doorging zoals altijd in ons kleine gele huis met de blauwe luiken, het decor van ons bestaan als pensionado's in Zuid-Frankrijk. Het zeil ging over het zwembad. De oleanders waren uitgebloeid. De herfst was in aantocht.

Halverwege oktober was ik opnieuw in Parijs. Deze keer ontfermde ik me over de kinderen van mijn zoon David, die een kleine operatie moest ondergaan. Ik stond altijd klaar als ze me vroegen op de kleinkinderen te komen passen. De schoolvakantiekalender was de mijne geworden. Ook wanneer er iets onverwachts gebeurde schoot ik te hulp. Ik was Maminou, oma op afroep. Ik was niet bang om oud te worden, want ik besepte dat het een voorrecht is. Toen ik bij David was bracht ik veel tijd met mijn kleindochters door. Elke ochtend weigerde Charlize koppig iets anders aan te trekken dan een trainingspak. Clémence, haar tweelingzus, wilde juist steeds iets anders aan en had een voorkeur voor

prinsessenjurken. Ze waren negen, de leeftijd die ik had toen ik mijn moeder verloor.

Die ochtend hoorde ik de telefoon niet. Ik was op de tennisbaan. Clémence en ik keken toe terwijl Charlize achter elke bal aan holde. Haar forehand was beter geworden. Ten slotte zag ik de gemiste oproep. Een onbekend nummer. Even later belde ik terug. 'Hallo, u hebt geprobeerd me te bereiken?' De man aan de andere kant van de lijn stelde zich voor: 'U spreekt met sous-brigadier Laurent Perret van het politiebureau van Carpentras. Een paar weken geleden hebben we uw echtgenoot verhoord. U weet waarover dat ging?' Ik zei dat ik dat wist, dat mijn man me alles had verteld. In mijn hoofd klonk mijn antwoord als een overwinning, als een bewijs van de openheid en het onderlinge vertrouwen van een lang getrouwd stel. Ik voegde eraan toe dat ik al vijftig jaar met deze man was en hij me nooit in de steek had gelaten.

'Wanneer bent u terug?'

'21 oktober. Als u wilt kan ik dan meteen naar u toe komen.'

'Nee, nee, we hebben veel werk liggen. Komt u op 2 november samen met uw man naar het bureau.'

Het werd 2 november. Dominique had geen reden gehad om te huilen zoals mijn vader toen mijn moeder overleed. 'Geen zorgen, het is gewoon een formaliteit,' zei ik tegen hem toen we aankwamen bij het politiebureau. Het was een klein en

functioneel modern gebouw, geel, net als ons huis, de kleur van de pleisterkalk van de Provence. We gingen naar binnen, gemaskerd met de lichtblauwe vierkantjes die in die jaren alle monden op aarde verborgen. Vrijwel meteen nadat we ons hadden gemeld bij de balie boog een man met kort haar zich over de balustrade van de eerste verdieping.

‘Ik zal eerst met meneer Pelicot praten, en daarna met mevrouw!’ riep hij naar beneden.

Het was sous-brigadier Perret. Zonder omkijken liep Dominique in zijn foute jasje de trap op. Enige tijd later verscheen de agent opnieuw en gebaarde me hem te volgen. Ik liep op mijn beurt vlot de trap op in de veronderstelling dat ik Dominique in Perrets kantoor zou terugzien. Maar daar was hij niet. Lauren Perret bood me een stoel aan tegenover hem, maar wel zo ver van zijn bureau dat ik mijn mondkapje kon afdoen. Ik putte me meteen uit in excuses voor wat mijn echtgenoot had gedaan. De man voor me was groot en gespierd, met een massief hoofd op brede schouders. Hij straalde autoriteit uit, maar toch had de manier waarop hij mij benaderde iets zachtaardigs en voorzichtig. Hij vroeg of ik mijn naam, geboortedatum en geboorteplaats kon bevestigen: 7 december 1952 in Villingen, Duitsland. Meisjesnaam: Guillou. Namen van mijn ouders: Yves Guillou en Jeanne Prot. Vervolgens vroeg hij hoe we elkaar hadden ontmoet. Ik antwoordde dat dat in juli 1971 bij mijn tante was geweest, de zus van mijn moeder. Liefde op het eerste gezicht, voegde ik eraan toe. Daarop vroeg hij hoe ik de persoonlijkheid van mijn echtgenoot zou beschrijven.

‘Attent, goedaardig. Een geweldige vent, vandaar dat we nog altijd samen zijn.’

Hij vroeg of we vaak vrienden over de vloer hadden. Regelmatig, zei ik. Toen hij me vervolgens verzocht om een doorsneeavond te beschrijven, zei ik dat we geen vaste routine hadden, we waren niet bejaard. Hij vroeg hoe laat ik doorgaans naar bed ging, of dat tegelijkertijd met mijn echtgenoot was, of ik 's middags dutjes deed. Zijn vragen brachten me een beetje van mijn stuk.

‘Doen u en uw echtgenoot aan partnerruil?’

Nu begreep ik er niets meer van. Ik hoorde mezelf zeggen: nee, nooit, de gedachte alleen al, afschuwelijk. Ik hoorde mezelf stamelen dat partnerruil niet iets was wat ik ooit zou overwegen. Dat ik het niet zou verdragen dat anderen me aanraakten. Dat voor mij seks niet zonder liefde ging. Hij vroeg of ik geloofde dat ik mijn echtgenoot zo goed kende dat hij niets voor me kon verbergen. Ik zei ja.

‘Ik ga u foto's en filmpjes laten zien waarmee u niet blij zult zijn.’

Ik hoorde toen iets opkomen in zijn stem, niet alleen een zekere schroom, maar ook een curieuze mix van gevaar en de wens bescherming te bieden. Hij vertelde dat Dominique in hechtenis was genomen vanwege verkrachtingen met verzwarende omstandigheden en toediening van schadelijke verdovende middelen. Volgens mij begon ik op dat moment te huilen. Ik liep naar zijn bureau. Ik had mijn mondkapje weer omgedaan. Hij pakte een foto uit een map en gaf me die aan. Een vrouw in een jarretelgordel lag op haar zij.

Naast haar lag een zwarte man die haar penetreert.

‘Dat bent u.’

‘Nee, dat ben ik niet.’

Ik pakte mijn bril uit mijn tas. Hij gaf me een tweede foto aan. Dezelfde vrouw op haar rug, een man met tatoeages naast haar.

‘Dat bent u.’

‘Nee.’

Ik herkende deze mensen niet. Ook de vrouw niet. Haar wang was helemaal slap. Haar mond hing open. Ze leek wel een lappenpop.

Een derde foto. De man had zijn brandweertrui aangehouden.

Ik hoorde niet wat de agent allemaal zei. Of eigenlijk hoorde ik hem wel, maar het had niets met mij te maken. Het was als de verre echo van een stem. ‘Dit is uw slaapkamer. Zijn dat soms niet uw bedlampjes?’

En wat dan nog? Ik ben niet diegene die daar levenloos op het bed ligt. Dit moest gefotoshoot zijn. Het werk van iemand die het op Dominique heeft gemunt. Gisteravond nog, toen we op het journaal een vrouw met COVID-19 aan de beademing zagen liggen, zei hij hoe moeilijk hij het zou vinden om mij zo te zien.

De agent noemde een getal. Drieënvijftig mannen zouden bij ons thuis zijn geweest om mij te verkrachten. Ik vroeg om water. Mijn mond leek verlamd. Een psycholoog kwam de kamer binnen. Een jonge vrouw.

Ik ben ver weg, ook al zijn we in dezelfde kamer.

Ik heb haar niet nodig. Ik ben zeker van mijn geluk, óns geluk. Binnenkort zijn we vijftig jaar getrouwd. Ik kan me onze eerste ontmoeting nog voor de geest halen. Zijn glimlach. Zijn ietwat verlegen blik. Lange krullen tot op zijn schouders. Zijn matrozentrui. Hij zou van me gaan houden. In het kantoor van sous-brigadier Perret blokkeerde mijn brein.